

ganske givet, at Skønnet er uheldigt. Jeg vilde ønske, at man i Udvalget kunde komme en anden Vej ud. Jeg kunde tænke mig, at man kunde fastsætte Beløbene for et Aar eller i hvert Fald for en kortere Periode ad Gangen. Man maa blot ikke overlade til Kommunerne at skønne selv.

Da jeg hørte, at Lovforslaget skulde fremkomme, haabede jeg, at dets Administration kunde blive besørget af det nuværende Arbejderforsikringsraad. Jeg har med Beklagelse set, at man fra Ministeriets Side har ment, at dette ikke var muligt, men har foreslaaet at oprette en Invaliditetsret med stort Kontor og nye Embedsmænd. Det vil sikkert være heldigt, om man i Udvalget undersøgte, om man virkelig ikke kunde komme igennem med Arbejderforsikringsraadet, som i Forvejen sidder inde med megen Erfaring og Dygtighed paa dette Omtaade.

At Arbejdsgiverne skal yde et Bidrag til Lovens Gennemførelse, finder jeg ganske naturligt. Jeg maa maaske her gøre en Bemærkning til det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg). Jeg tror, at han tog fejl i sine Talangivelser. De 11½ Mill. Kr. er den samlede Udgift, ikke Statens; de 5 Millioner, som Arbejdsgiverne skal udrede, gaar vistnok fra, saa vidt jeg har kunnet blive klog paa det. Statens Udgifter bliver altsaa ikke saa store, som det ærede Medlem nævnte. Det er kun en Behagelighed saavel for det ærede Medlem som for mig. Derimod kan jeg ikke nægte, at den Maade, hvorpaa Arbejdsgivernes Bidrag er fastsat, er absolut irrationel, idet den forudsætter, at der er en vis Proportionalitet imellem Ulykkesrisikoen og Invaliditeten, og det er ikke Tilfældet. Man maa se at finde en anden Regel, der paaligner Arbejdsgiverne dette Beløb paa en retfærdigere Maade. Hvis man uden videre, som her foreslaaet, tager den halve Ulykkesforsikring og paaligner den, begaar man en Uret mod mange ved at tage for meget af dem og lader andre slippe billigere, end der er Rimelighed for. Man kan let finde en anden Metode, der fører til et retfærdigere og rigtigere Resultat.

Der er endnu et Punkt, jeg gerne vil omtale; det angaar nærmere Aldersrenten, men da det ikke let er muligt at holde de to Ting ude fra hinanden, og da de ærede foregaaende Ordførere ogsaa har omtalt

noget fra begge Lovforslag, bliver ogsaa jeg nødt til at gøre denne Bemærkning. Det bestemmes i Lovforslaget — og det er fuldstændig rigtigt —, at Invaliditetsrenten automatisk ophører, naar Aldersrenten indræder, og det sker efter Lovforslaget ved det 60de Aar. Det er imidlertid ikke tidssvarende her at holde paa 60 Aar. De Foranstaltninger, som det offentlige har truffet, og de Anstrengelser, som Lægevidenskaben og Hygiejnen har sat i Værk, har altsammen bidraget baade til, at Levetiden er blevet længere, og til, at Arbejdsdygtigheden bevares længere. En Mand paa 70 er nu aldeles ikke en Olding, en Mand paa 60 er en rigtig rask Svend, og vi i 50erne maa virkelig have Lov til at betragte os som unge Mennesker endnu.

Der er ikke mindste Grund til at lade Retten til at nyde Aldersrente indtræde allerede i 60 Aars Alderen; det er ganske forældet; 65 Aars Alderen anser jeg for at være absolut det tidligste. Hvis man i Bemærkningerne til Lovforslaget vil undersøge, hvor mange Invalidider vi har ifølge Aldersdomssvaghed mellem det 60de og det 65de Aar, vil man ogsaa af disse Tal kunne se, at det er et ganske forsvindende Antal, som man let vil kunne behandle paa anden Maade. Men det at give Befolkningen Ret til allerede fra det 60de Aar at blive betragtet som aldersdomssvækkede og derfor berettigede til Aldersrente er en meget betænkelig Sag. Hvis man ikke er blevet klar paa dette Punkt paa anden Maade, vil man kunne blive det ved at spørge sig for i Tyskland, hvor et Begreb som Rentehunger allerede i mange Aar har forskrækket Folk. En Mand i det tyske Reichsversicherungsamt sagde til mig et Par Aar før Krigen, at i Tyskland anstrengte man sig for at blive et Folk af Invalidider. Der er en Fare ved at give Befolkningen Ret til allerede i en saa tidlig Alder som det 60de Aar at komme og kræve Aldersrente. Det vil medføre mange Ulemper og koste adskillige Penge, og der vil ikke være nogen som helst Uretfærdighed mod Befolkningen i at forandre de 60 Aar til 65 Aar og saa naturligvis lade Invalididerne indenfor disse Aldersklasser faa alt, hvad der tilkommer dem.

Endnu vil jeg sige et enkelt Ord om det Spørgsmaal, der snart var det eneste, den ærede Ordfører for Venstre (Hegelund-